

[Erik Appel.]

magten, underskrevet af 45 velkendte Mænd, og efterhaanden støttet af Adresser fra Møder i alle Landets store Byer og enkelte Landsogne. Henvendelsen gik stærkt mod Fællesrepræsentationen, og den foreslog i Stedet et Fællesskab oprettet mellem Kongeriget og Slesvig efter en administrativ Adskillelse af Slesvig og Holsten. — Henvendelsen slutter med en alvorlig Udtalelse om, at hvad der unnlades i den Henseende nu, kan det blive svært for en Eftertid at oprette. Disse Ord maa vi sande i Dag, hvor den danske Rigsdag staar enig i Kravet om en administrativ Adskillelse af Slesvig og Holsten, men intet synes at kunne opnaa. Der er altsaa et hundrekaarigt Krav bag det nutidige, der burde give det nutidige Krav større Vægt. Læg dette som et Plus til Folkerejsningen i Sydslesvig, der saa vist ikke har mindre Styrke end Rejsningen i Nordslesvig for 100 Aar siden, og vel netop af den Grund er kommet bag paa Danskere og Tyskere.

Det maa være betimeligt at fremhæve en anden Parallel mellem Rejsningen i Sydslesvig og Nordslesvig. Vi maatte i Nordslesvig finde os i, at mange af vore mest dyrebare Fædrelandssange blev forbudt, saavel i Ord som blot i Melodi. Forleden kom der Forbud mod til det danske Aarsmøde paa Søndag at trykke to Sange, nemlig „Jeg elsker de grønne Lunde“ og „Kærlighed til Fædrelandet“. Den første er kendt af hvert Barn i Landet, den sidste er endnu ukendt af mange. Jeg tillader mig derfor med Formandens Tilladelse at citere nogle Linier af den, og saa vil man forstaa, hvorfor den slesvig-holstenske Regering forbød dens Trykning. Det hedder: „Frygt ej for, hvad Verden kalder sin Nødvendighed af Staal“, og „Derfor hvad end Verden siger, hvad end Verdensmagten vil, staar og falder Jordens Riger dog med Kærlighedens Ild“. Og slutte- lig: „Blus da op i Lys og Lue Danmarks gamle Kærlighed“. Dette maatte ikke syn- ges i Sydslesvig. I Nordslesvig sagde vi til hinanden: nu kender vi Tyskerne igen, Prøjseriet spørger endnu! Forbudet blev dog underkendt af den engelske Militærregering, og paa Søndag bliver Sangene sunget. — Men hvad vil der ske den Dag, der ingen Appelinstans er i Sydslesvig?

Det var dette korte Indskud om vor Histories Tale til Nutidsforhold, jeg ønskede at fremkomme med til Understregning af Øjeblikkets Særegenhed og Alvor. Der er Grund til for os som Folk at føle dyb Ydmygelse under baade Historiens og Nutidens Tale, men der er ogsaa Grund til dyb

Taknemmelighed, fordi der er Folk dernede sønden Skelbækken, der trods tidligere Tiders manglende folkeligt Værn dog søger op mod os i stigende Tal og med voksende Længsel.

Der er under en tidligere Sydslesvig-Debat i dette høje Ting fra enkelte Deltageres Side blevet hævdet, at Sydslesvigerne ingen naturlig Selvbestemmelsesret havde. Men op gennem Aarhundreders Unaturlighed i folkelig og kirkelig Henseende stiger nu et tydelig Raab om Tilbagevenden til Naturligheden. Oktobernoten taler derfor sandt, naar den henviser Sydslesvigerne til at rejse et Krav om naturlig Selvbestemmelsesret. Noget andet er, at Noteudvekslingens langsomme og upersonlige Vej nu synes forældet. Demokratiske Folk maa gennem deres Regeringer kunne komme hinanden paa Talefod paa mere personlig Maade. Det glæder mig at erfare, at den højtærede Udenrigsminister i nogen Maade deler denne Opfattelse. Jeg haaber, at han helt kan smide Diplomattrakken og tage Jakken paa.

Lad os sætte ind i denne Sag, hvad vi alle med god Samvittighed og med Vilje til Offer kan sætte ind, og lad al den Statsmandskløgt, vi er i Besiddelse af, slutte sig til med hele sin Styrke.

Gudrun Bjørner: Retssikkerheden er blevet stærkt forringet her i Landet i de sidste Aar. Jeg skal ikke give Regeringen Skyld for det — jeg melder mig ikke til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Garde her. Men vi maa gøre noget for at skabe større Retssikkerhed igen. Besættelsestiden nedbrød vor Respekt for Lovene. Dengang var det meget ofte en Ære at blive fængslet for Lovovertrædelser, og dog er det nødvendigt for vort Samfund, at denne Respekt for Loven genopbygges. Vi i Retsforbundet mener, at det egentlig er Statens eneste reelle Opgave at være et Retsværn for den enkelte Borger. Naar Tyverier har taget en saa uhyggelig Overhaand, at vi faktisk har mistet Retssikkerheden, viser det, at vi ikke har magtet den Opgave at skabe et Retsværn, og jeg tror, vi bliver nødt til at have Opmærksomheden rettet mod den Opgave i Fremtiden.

Vi maa for det første sørge for at give nogle Love, der hviler paa gammel dansk Retsbevidsthed, og saa maa vi sørge for at haandhæve disse Love baade med Fornuft og Kraft. Begge Dele har vi forsømt. Det er ikke alene de uheldige Love med tilbagevirkende Kraft, jeg tænker paa, eller den lidt vaklende Maade, de bliver haandhævet paa. Det er snarere paa den civile Lovgiv-